Doctores té l'Església

Per Isidre Ferré el dg., 18/10/2020 - 15:35

Enguany es commemora el 50è aniversari de la proclamació de Teresa de Jesús com a doctora de l'Església. L'esdeveniment no tindria més rellevància si no fos que fins aleshores aquest títol havia estat reservat als varons: només s'havien nomenat doctors (en masculí) de l'Església. D'aleshores ençà, han rebut aquesta distinció tres altres dones: Hildegarda de Bingen, Caterina de Siena i Teresa de Lisieux. Certament, són pocs, els que tenen aquest reconeixement (tot just hi ha 36 doctors i doctores de l'Església), però només quatre dones l'han rebut.

És cert que aquest fenomen té el llast d'una tradició cultural que enalteix el masculí i sospita del femení, una tradició les arrels de la qual es remuntarien, si es vol, al món grec i romà, i el trobaríem pràcticament arreu. Però si Jesucrist va venir a transmetre un anunci que diluïa les diferències entre jueu o grec, esclau o lliure, home o dona (perquè tots som u en Crist), l'Església, dipositària i veu d'aquesta bona nova, n'hauria de ser un testimoni eminent. A més, trobem en el Nou Testament tot de mostres de com Jesús o Pau consideraven les dones un pilar fonamental de la predicació i de l'edificació de l'Església: des del fet que són les dones les primeres a anunciar la Resurrecció de Crist, fins a consideració que sentia Pau envers Febe (diaconessa de la comunitat) o el compromís eclesial de Júnia o Priscil·la. Les veus de dona, a l'origen del cristianisme, tenien autoritat per anunciar la Bona Nova o per ser pilars de la comunitat.

Renovar l'imaginari amb què pensem i sentim Déu o l'Església (i amb què la societat plural en la qual vivim pensa i sent l'Església) comença per meditar quines veus prediquen i ensenyen la Paraula (a les parròquies, als grups de joves, a les Facultats de Teologia...). Veus amb autoritat: tant se val si de jueu o de romà, d'esclau o de lliure, d'home o de dona.